

BRÁNA
PEKEL
LEIGH
BARDUGO

AUTORKA BESTSELLERU ŠEST VRAN

FRAGMENT

Brána pekel

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Leigh Bardugo
Brána pekel – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

BRÁNA PEKEL

LEIGH BARDUGO

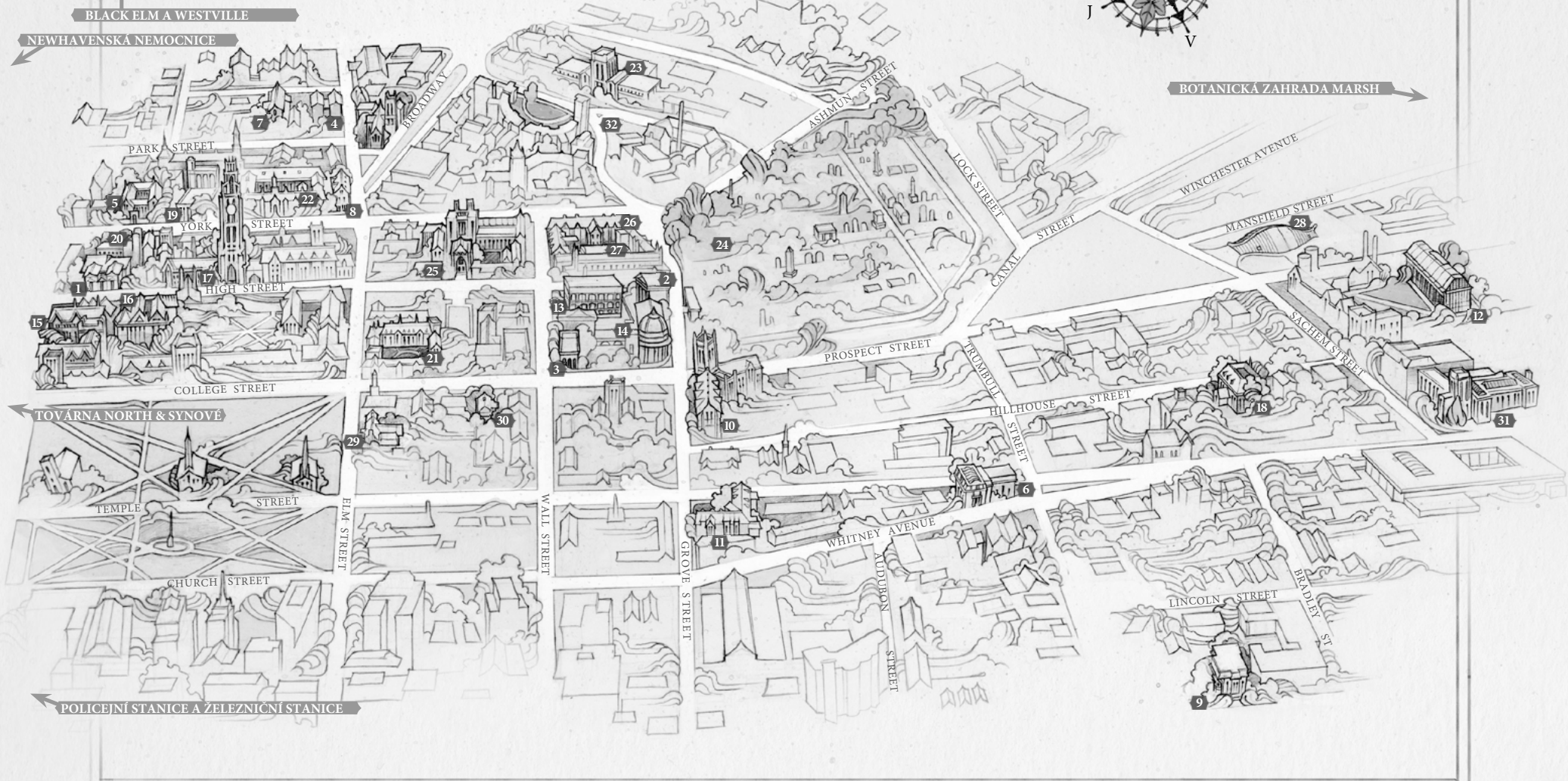
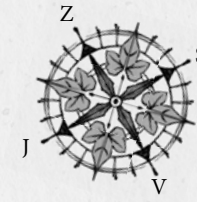
Přeložila Dana Chodilová

FRAGMENT

*Pro Miriam Pastanovou,
která mi četla osud z kávové sedliny*

YALEOVA UNIVERZITA

NEW HAVEN, CONNECTICUT

- 1. LEBKA & KOSTI
- 2. KNIHA & HAD
- 3. SVITEK & KLÍČ
- 4. RUKOPIS
- 5. VLČÍ HLAVA
- 6. BERZELIUS
- 7. ST. ELMO
- 8. KOTEC
- 9. IL BASTONE

- 10. SHEFFIELD-STERLING
-STRATHCONA HALL
- 11. ROSENFELD HALL
- 12. LESNICKÁ ŠKOLA
- 13. BEINECKEOVA KNIHOVNA
- 14. COMMONS
- 15. KOLEJ VANDERBILT
- 16. LINSLEY-CHITTENDEN HALL
- 17. HARKNESS TOWER

- 18. REKTORŮV DŮM
- 19. DRAMAT
- 20. KOLEJ JONATHANA EDWARDSE
- 21. KOLEJ GRACE HOPPEROVÉ
- 22. DAVENPORTOVA KOLEJ
- 23. TĚLOCVIČNA PAYNEHO
WHITNEYE
- 24. HRBITOV NA GROVE STREET
- 25. STERLINGOVA KNIHOVNA

- 26. PRÁVNICKÁ FAKULTA
- 27. KNIHOVNA PRÁVNICKÉ
FAKULTY
- 28. STADION INGALLS RINK
- 29. KLUB ELIHU
- 30. KLUB ELIZABETHAN
- 31. PEABODYHO MUZEUM
- 32. MÍSTO TAŘINY SMRTI

Bez rozmyslu všechno konali,
až já jsem teprv těžko poznatelné hvězd
i východy jim ukázal i západy.
I počítání, znamenitý výmysl,
jsem vynalezl, rovněž písmen skládání,
jež paměť je všeho, plodnou matkou věd.

Aischylos, Upoutaný Prométheus

Vytesáno nad vchodem do Sterlingovy knihovny Yaleovy univerzity

Culebra que no mir morde, que viva mil anos.
Had, který mne neuštkne, nechť si žije tisíc let.

Sefardské rčení

ČÁST PRVNÍ

Jak nahoře...

Listopad

Alex se blížila k Black Elmu, jako by se kradla k nějakému divokému zvířeti. Opatrně našlapovala po dlouhé stáčeující se příjezdové cestě a dávala si pozor, aby neprojevila strach. Kolikrát už tudy takhle šla? Jenže dnes to bylo jiné. Dům vykukoval mezi holými větvemi stromů, jako by na ni čekal, jako by slyšel její kroky a předvídal její příchod. Někřčil se jako kořist. Hrdě se tyčil do výše, dvě patra šedého kamene se sedlovými střechami, jako vlk s prackami pevně zapřenými do země a s obnaženými tesáky. Black Elm býval krotký, nablýskaný a vyšňořený. Jenže už byl dlouho ponechán sám sobě.

Všechno to ještě zhoršovala zatlučená okna ve druhém patře, rána ve vlkově boku. Neošetřené zranění, které ho může přivést k šílenství.

Vsunula klíč do starých zadních dveří a vklouzla do kuchyně. Uvnitř byla větší zima než venku – nemohly si dovolit to tu vytápnout, a nebyl ani důvod. Ale i navzdory chladu a úkolu, který sem přišla vykonat, na ni místnost působila pohostinně. Nad mohutným starobylym sporákem visely v úhledných řadách měděné pánve, lesklé a připravené, dychtivé posloužit. Podlaha

z břidlicových desek byla bez poskvrnky, pulty otřené dočista, ozdobené větvičkami cesmíny, které Dawesová naaranžovala do láhve od mléka. Kuchyně byla nejpraktičtější místností Black Elmu, žila pravidelnou péčí, úhledná svatyně světla. Takhle se Dawesová vypořádávala s tím vším, co se stalo, s tím stvořením číhajícím v plešovém sále.

Alex měla svou rutinu. No, vlastně Dawesová měla svou rutinu a Alex se ji snažila zachovávat. Teď jí připadala jako skála, které se dá přidržet, když ji zmáhá strach. Odemknout dveře, probrat poštu a položit ji na pult, naplnit Cosmovy misky čerstvým kočičím žrádlem a vodou.

Obvykle bývaly prázdné, ale dneska měl Cosmo misku s krmením převrácenou, granule ve tvaru rybiček se válely po podlaze jako němý protest. Darlingtonova kočka nerada zůstávala sama. A možná ji děsilo, že tak úplně sama není.

„Nebo jseš prostě malej vybíravej hajzlík,“ zamumlala Alex a uklidila to. „Vyřídím tvý připomínky šéfkuchaři.“

Nelíbilo se jí, jak zní její vlastní hlas, v tom tichu tak neosobně, ale donutila se pomalu a metodicky dokončit práci. Znovu naplnila obě misky, vyhodila reklamní poštu pro Daniela Arlingtona, účet za vodu si zastrčila do tašky, odnese ho do Il Bastone. Jednotlivé pečlivě prováděné kroky rutiny ale žádnou ochranu nepřinášely. Napadlo ji, že si uvaří kafe. Posadila by se s ním ven na zimní slunce a počkala, až za ní přijde Cosmo, jakmile uzná za vhodné nechat plížení v bludišti živých plotů a slídění po myších. To by mohla udělat. Potlačit starost a zlost a pokusit se vyřešit tuhle hádanku, i když neměla chuť sestavovat obrázek, který se jí vynořoval s každým dalším příšerným dílkem.

Podívala se ke stropu, jako by mohla prohlédnout prkny

nahoru. Ne, nemůže si vysedávat na verandě a tvářit se, že všechno je tak, jak má být, jestliže ji svrbí nohy, jak se jim chce vylézt do schodů, jestliže ví, že by se měla rozběhnout pryč, zamknout za sebou kuchyňské dveře a předstírat, že o tomhle místě v životě neslyšela. Přišla sem z jistého důvodu, ale teď žasla nad vlastní hloupostí. Na tenhle úkol nestačí. Promluví si s Dawesovou, možná dokonce s Turnerem. Výjimečně vymyslí plán, místo aby se po hlavě vrhla do maléru.

Umyla si ruce ve dřezu, a teprve když se obracela pro utěrku, všimla si těch otevřených dveří.

Utřela si ruce a snažila se nevnímat, jak zběsile jí buší srdce. Nikdy předtím nezaznamenala, že ve spižírně mezi úhlednými prosklenými kredencemi jsou dveře. Nikdy je neviděla otevřené. Neměly být otevřené ani teď.

Možná je tak nechala Dawesová. Jenže Dawesová si lízala rány po rituálu a schovávala se za svými poznámkovými kartičkami. Nebyla tu už pár dní, naposled tehdy, když naaranžovala do sklenice tu cesmínu, obrázek ideálního, úhledného a jednoduchého života. Protijed na zbytek jejich dní a nocí, na to tajemství nahore.

Ona ani Dawesová se nikdy moc nezabývaly spižírnou, jejími řadami zaprášených nádob a skla, polévkovými mísami velkými jako menší vana. Byla to jedna z mnoha zbytečných končetin starého domu, neužívaná a zapomenutá, po Darlingtonově zmizení ponechaná svému osudu, aby zakrněla. A rozhodně si nevšímaly sklepa. Alex na něj nikdy ani nepomyslela. Až teď, jak tak stála u kuchyňského dřezu, obklopená hezkými modrými kachličky s větrnými mlýny a plachetnicemi, a hleděla na tu černou díru, dokonalý obdélník, nečekanou prázdnotu. Vypadalo to, jako by někdo prostě odloupl část kuchyně. Vypadalo to jako otevřený hrob.

Zavolej Dawesové.

Alex se naklonila nad pult.

Vycouvej z kuchyně a zavolej Turnerovi.

Odložila utěrku a vytáhla z držáku u dřezu nůž. Uvítala by, kdyby tu byl nějaký Šedý, ale nechtěla riskovat a přivolávat ho.

Velikost domu a hluboké ticho v něm ji tížily jako závaží. Znovu vzhledla a pomyslela na mihotání zlatého kruhu, na žár, který vydával. *Mám choutky.* Vzrušila ji tehdy ta slova, když ji měla jenom vylekat?

Alex tiše došla k otevřeným dveřím, k té díře, kde dveře nebyly. Jak hluboko kopali, když stavěli tenhle dům? Napočítala tři, čtyři, pět kamenných schodů vedoucích dolů do sklepa, pak se ztrácely ve tmě. Možná tam už další schody nejsou. Možná udělá krok, zřítí se a spadne do mrazivé prázdnoty.

Zašmátrala na zdi po vypínači, pak se podívala nahoru a uviděla odraný provázek visící z odhalené žárovky. Zatáhla za něj a schody zalilo teplé žluté světlo. Žárovka příjemně vrněla.

„Do hajzlu,“ vydechla Alex. Strach se v ní rozpustil, zbyla po něm jen trapnost. Jsou to jenom schody, dřevěné zábradlí, police nacpané hadry, plechovkami s barvou, nástroje rozvěšené po stěnách. Ze tmy dole se nesl slabý pach zatuchliny, hnijící zeleniny. Slyšela kapání vody a tiché štrachání, nejspíš je tam krysa.

Až pod schody neviděla, ale zřejmě tam bude další vypínač nebo žárovka. Sejde dolů, přesvědčí se, jestli se do sklepa někdo nevloupal, a uváží, jestli by neměly s Dawesovou nastražit pasti.

Ale proč byly ty dveře otevřené?

Mohl do nich šťouchnout Cosmo při lovu krys. Nebo se tu vážně zastavila Dawesová a zašla do sklepa pro něco běžného – herbicid proti plevelu, papírové utěrky. A zapomněla za sebou pořá-

ně zavřít.

Takže ona ty dveře zavře. A pořádně zamkne. A kdyby čirou náhodou tam dole bylo něco, co tam být nemá, ať si to tam zůstane, dokud si Alex nepřivolá posily.

Natáhla se po provázku a zarazila se, svírala ho v dlani, poslouchala. Měla pocit, že něco zaslechla – a teď zas. Tiché syčení.

Její jméno. *Galaxy*.

„Kašlu na to.“ Věděla, jak takovéhle filmy končívají. Tam dolů nepůjde, ani zanic.

Zatáhla za provázek, uslyšela, jak žárovka lupla. A hned nato ucítila, jak jí něco tvrdě vrazilo do zad.

Alex padala. Nůž jí vyletěl z ruky. Potlačila instinkt natáhnout ruce a snažit se zmírnit pád, místo toho si raději chránila hlavu, nechala rameno, aby odneslo celý nápor dopadu. Napůl sklouzla, napůl se zhroutila pod schody, tvrdě dopadla na zem, dech z ní vyrazil jako průvan z otevřeného okna. Dveře nad ní se zabouchly. Uslyšela, jak zacvakl zámek. Ocítila se ve tmě.

Srdce jí teď bilo jako splašené. Co je to tady dole s ní? Kdo ji tu s tím zamkl? *Vstávej, Sternová. Neposer se z toho. Nachystej se na boj.*

Je to její hlas, co slyší? Nebo Darlingtonův?

Její, samozřejmě. Darlington by nebyl tak sprostý.

Vyštrachala se na nohy, opřela se zády o zeď. Aspoň zezadu na ni nic nemůže. Těžko se jí dýchalo. Když se kosti jednou zlámou, zapamatují si to. Blake Keely jí před necelým rokem přerazil dvě žebra. Teď to vypadalo, že povolila znovu. Měla kluzké dlaně. Na zemi bylo mokro od něčeho, co dlouho prosakovalo zdmi, a vzduch protivně čpěl. Otřela si ruce o džíny a čekala, trhaně přitom oddechovala. Odněkud ze tmy uslyšela cosi jako zakňourání.

„Kdo je tam?“ dostala ze sebe chraplavě, přičil se jí strach v je-

jím hlase. „Tak pojd', ty kripke zbabělej.“

Nic.

Zatápala po telefonu, aby si posvítila, a objevila se oslnivá modrá záře. Nasměrovala ji přes police se starými plechovkami ředidel, nástrojů, krabic označených klikatým písmem, v němž poznala to Darlingtonovo: *Arlington & Co. Gumáky*. Pak se světlo odrazilo ode dvou párů očí.

Alex udusila výkřik, málem pustila telefon. Nebyli to lidé, nýbrž Šedí, muž a žena, objímali se a třásli strachem. Ale jí se nebáli.

Spletla se. Zem nebyla mokrá od prosakující dešťové vody ani prasklé trubky. Byla kluzká krví. Měla od ní potřísněné celé dlaně. Znovu si je otřela o džíny.

Na starých cihlách ležela dvě těla. Vypadala jako odložené šatstvo, hromada hadrů. Zнала tváře těch lidí. *A že by byli hanbou pro nebe, nebe je svrhlo.*¹⁾

„Kdo to udělal?“ zeptala se Alex Šedých.

Žena zasténala, muž si přitiskl prst na rty a s očima plnými strachu se společně kradli sklepem. Tmou se nesl jeho šepot.

„Nejsme tu sami.“

¹⁾ Dante Alighieri, *Božská komedie*, „Peklo“, překlad Vladimír Mikeš, 1978.

Říjen, o měsíc dříve

Alex nebyla daleko od Tařina bytu. Těmito ulicemi projížděla s Darlingtonem na počátku svého prvního ročníku a ocitla se tu, když pátrala po Tařině vrahovi. Tehdy byla zima, větve holé, malé dvorky pokrývaly kupky špinavého sněhu. Této čtvrti to víc slušelo ve stále ještě teplých dnech časného října. Ostré okraje střech zjemňovala oblaka zelenajícího se listí, po drátěných plotech se plazil břečťan, v záři pouličních lamp, vykreslujících v měkkých hodinách soumraku zlaté kruhy, všechno vyhlíželo něžně a zasněně.

Stála ve stínu mezi dvěma řadovými domy a sledovala ulici s barem Taurus, cihlovou krychlí bez oken ověčenou nápisy slibujícími keno a lotto a pivo Corona. Odněkud zevnitř slyšela dunět hudbu. Pod světly vpředu kouřily a bavily se skupinky lidí, přestože nápis vedle dveří hlásal *Zákaz postávání, místo pod policejním dohledem*. Byla za ten rámus vděčná, ale ne za tolik svědků, kteří by ji mohli vidět přijít a odejít. Lepší by bylo vrátit se sem za dne, kdy nebude na ulici ani noha, jenže takový luxus si dovolit nemohla.

Věděla, že bar bude plný Šedých, přilákaných potem, natěsnanými těly a vlhkým cinkáním pivních láhví. Jenže ona potřebovala někoho, kdo by byl víc po ruce.

Tamhle – Šedý v parce a čepici, vznášel se poblíž jedné dohadující se dvojice, nedotčený tíživým horkem dlouhého léta. Vyhledala jeho pohled a šklubla sebou, když zaznamenala jeho dětský obličejíček. Umřel mladý.

„*Pojď jen dál, pojď jen dál,*“ zazpívala si v duchu a hned si znechuceně odfrkla. Ta praštěná píseň jí strašila v hlavě. Nějaká parta zpěváků ji nacvičovala a capella na dvoře, když se chystala odejít z koleje.

„Jak to, že už s tím začínají teď?“ stěžovala si Lauren a probírala se svými bednami gramodesek. Po létě, kdy dělala plavčici, jí blond vlasy ještě zesvětlaly.

„To je Irving Berlin,“ poznamenala Mercy.

„Na to kašlu.“

„A je to rasistický.“

„Ta sračka je rasistická!“ zařvala Lauren z okna, strčila do gramofonu AC/DC a otočila hlasitost na maximum.

Alex si to užívala. Překvapilo ji, jak moc se jí přes léto stýskalo po Lauren a Mercy, po jejich žvanění a drbání, po společných starostech ohledně školních předmětů, po hádkách o hudbě a oblečení. To všechno bylo jako lano, kterého se mohla chytit a přitáhnout se zpátky k normálnímu světu. *Tohle je můj život,* říkala si, když ležela stulená na gauči před hlučným ventilátorem a dívala se, jak Mercy věší girlandu hvězd nad krb v jejich novém obýváku. Bylo to úplně jiné kafe než stísněné pokoje ve starém kampusu. Do nového bytu s nimi putoval gauč a sklápěcí křeslo, konferenční stolek, který si společně smontovaly na počátku prvého

toustovač a jeho zdánlivě nevyčerpatelné zásoby Pop-Tars, dodávané Laureninou matkou. Na konci školního roku požádala Alex spolek Léthé o kolo, tiskárnu a nového lektora. S radostí jí vyhověli a ona litovala, že si neřekla o víc.

Jejich ložnice pro prváky ve starém kampusu byla nejkrásnější místo, na jakém kdy Alex žila, ale rezidenční kolej Jonathana Edwardse na ni působila solidně a elegantně, trvale. Líbila se jí okna z vitráží, kamenné tváře v každém rohu dvora, ošoupané dřevěné podlahy, vyřezávaný krb, který se nepoužíval, ale ony si ho ozdobily svíčkami a starožitným glóbusem. Oblíbila si dokonce i malého Šedého ve staromódních šatech, dítě s úhlednými kudrlinkami, které se s oblibou vznášelo ve větvích nad stromovou houpačkou.

S Mercy měly společný pokoj, protože losovaly a ten samostatný vyhrála Lauren. Alex by dala krk za to, že podváděla, ale nijak zvlášť jí to nevadilo. Jednodušeji by se jí přicházelo a odcházelo, kdyby měla pokoj sama pro sebe, ale na druhou stranu v tom bylo něco konejšivého, když v noci ležela v posteli a slyšela, jak v opačném koutě místnosti oddechuje Mercy. A aspoň už neměly palandy.

Alex plánovala, že se pár hodin bude poflakovat s Mercy a Lauren, než bude muset jít dohlížet na rituál v Knize a hadovi. Bude poslouchat desky a snažit se ignorovat to otravné *mmmm ou* zpěváků hyzdících „Alexander Ragtime Band“.

Pojď jen dál, pojd' jen dál, podej mi ruce...

Ježte pak došla ta textovka od Eitana.

Takže teď sledovala bar Taurus. Chystala se právě vystoupit ze stínů, když tu kolem projelo černobílé policejní auto, novodobý křižník, elegantní a tichý jako hlubinný predátor. Zablýskl světly

a krátce spustil sirénu, jen aby dal najevo, že policejní oddělení New Havenu má vážně oči všude.

„Trhněte si,“ zabručel někdo, ale dav se rozešel, lidé buď zapluli do baru, nebo vykročili po chodníku ke svým autům. Nebylo ještě nijak zvlášť pozdě. Pořád zbývala spousta času najít si další party, další příležitost něco zažít.

Alex nechtěla myslet na policajty, na to, že by ji chytili, na to, co by řekl Turner, kdyby se nechala zatáhnout do případu vloupání, nebo ještě hůř, kdyby byla obviněna z napadení. Detektiv se jí neozval od konce školního roku. Pochybovala, že by ji chtěl vidět i za ideálních podmínek.

Jakmile vůz projel, ujistila se, že na chodníku nezůstali žádní čumilové, a přešla ulici k ošklivému bílému rodinnému domu, jen kousek od baru. Zajímavé, jak všechna smutná místa vypadají stejně. Přetékající popelnice. Dvorky zarostlé plevelem a verandy přecpané harampádím. *Buď to časem uklidím, nebo ne.* Ale na příjezdové cestě stál nový nákladáček s personalizovanou poznávací značkou: CHRSDVS. Aspoň věděla, že je na správném místě.

Vytáhla z kapsy džínů lesklý kotouč pudřenky. V létě, když zrovna pro Dawesovou nemapovala nepřeborné kostely New Havenu, slídila v zásuvkách arzenálu Il Bastone. Říkala si, že je to dobrý způsob, jak zabít čas, seznámit se víc s Léthé, možná se mrknout po něčem, co by se dalo stopit, kdyby na to přišlo. Ale pravda byla, že když se prohrabávala skříněmi arzenálu a četla si malé ručně psané kartičky – *Ozymandiasův koberec; Monzunové prsteny pro přivolání deště, neúplná sada; Palillos del Dios* – přímo cítila, že je Darlington s ní a nakukuje jí přes rameno. *Tyhle kastaněty vyženou poltergeista, Sternová, pokud se na ně zahraje ve správném rytmu. Ale ty stejně skončíš s prsty spálenými dočerna.*

Uklidňovalo ji to a rozčilovalo zároveň. Nakonec ten vyrovnaný hlas badatele vždycky nasadil káravý tón: *Kde jsi, Sternová? Proč jsi ještě nepřišla?*

Alex si protáhla ramena, pokoušela se setrást provinilost. Musí zůstat soustředěná. Ráno namířila zrcátko pudřenky na televizi, zkusila zachytit glamour z obrazovky. Nevěřila, že to bude fungovat, ale fungovalo. Teď pudřenku otevřela a nechala se zaplavit iluzí. Přiklusala ke schodům na verandu a zaklepala.

Otevřel jí mohutný svalovec, krk měl tlustý a růžový jako šunková kýta v komiksech. Nepotřebovala se radit s fotkou v telefonu. Tohle byl Chris Owens, známý též jako Divous, se záznamem v rejstříku delším, než byl on sám.

„Do hajzlu,“ hlesl, když ji uviděl u dveří. Oči upíral do prázdna asi tak stopu nad její hlavou. Glamour jí dodal třicet centimetrů výšky.

Zvedla ruku a zamávala mu.

„Co... Co pro vás můžu udělat?“ vymáčkl ze sebe.

Alex pokývla bradou do domu.

Divous potřásl hlavou, jako by se probíral ze sna. „Jo, jasnačka.“ Ustoupil stranou a rozmáchlým gestem k ní napřáhl ruku na uvítanou.

Obývací pokoj byl překvapivě úhledný: halogenová lampa v rohu, mohutný kožený gauč a k němu polohovací křeslo, obrácené k velké ploché obrazovce naladěné na sportovní kanál ESPN. „Dáte si něco k pití nebo...“ Zaváhal a Alex věděla, co se mu honí hlavou. Existoval jenom jediný důvod, proč by se ve čtvrtek večer na jeho prahu mohla objevit nějaká celebrita – vlastně v kterýkoli večer. „Máte zájem o zboží?“

Alex nepotřebovala potvrzení, ale teď se jí ho dostalo. „Dlužíš dvanáct táců.“

Divous se zakymácel, jako by najednou ztratil rovnováhu. Protože uslyšel Alexin hlas. Neobtěžovala se ho zakrýt, a ten nesoulad mezi jejím hlasem a podobou Toma Bradyho, bývalého hráče amerického fotbalu, kterou jí zprostředkovala pudřenka, způsobil, že se iluze zamihotala. Ale na tom nezáleželo. Alex to kouzlo potřebovala jen k tomu, aby se bez zbytečného rozruchu dostala dovnitř.

„Co to má kurva –“

„Dvanáct táců,“ zopakovala.

Teď už ji viděl takovou jako ve skutečnosti, drobnou, černovlasou holku s pěšinkou uprostřed, tak hubenou, že by se protáhla mezi prkny v podlaze.

„Já nevím, co jsi sakra zač,“ zaburácel, „ale spletla sis dům, kurva.“

Vykročil k ní, až se celý pokoj pod jeho mohutnou postavou otřásal.

Alex natáhla ruku, sáhla k oknu, k chodníku před barem Taurus. Ucítla, jak do ní vplouvá Šedý v čepici, ucítla zelené bonbony Jolly Ranchers, pach marihuany. Jeho duch působil neklidně a urputně, jako když ptáček znovu a znovu naráží do tabule skla. Ale jeho síla byla čirá a lítá. Zvedla ruce a šťouchla Divouse do prsou.

Pořízek odletěl. Narazil do televize, ta se otřásla a upadla na zem. Alex by nemohla tvrdit, že jí není příjemné ukrást sílu Šedého, aspoň na chvíli se proměnit v ranaře.

Přešla místnost, stanula nad Divousem a počkala, až se mu před očima rozjasní.

„Dvanáct táců,“ oznámila mu znovu. „Máš týden, abys je splášil, jinak se vrátím a přelámu ti kosti.“ I když se nedalo vyloučit, že už mu hrudní kost zlomila.

„Já je nemám,“ zasténal Divous a třel si hrud'. „Sestra má nemocný děcko –“

Alex ty výmluvy znala, sama si je svého času vymýšlela. *Moje máma je v nemocnici. Mám nesplacený šek. Moje auto potřebuje novou převodovku a já vám nezaplatím, pokud se nedostanu do práce.* Bylo fuk, jestli je to pravda, nebo ne.

Dřepla si k němu. „Je mi tě líto. Fakt že jo. Ale mám svůj džob a ty máš zase svůj. Dvanáct táců do příštího pátku, jinak mi nakáže, ať se sem vrátím a udělám z tebe odstrašující příklad pro každého kšeftáka v okolí. A to bych nerada.“

Opravdu ne.

Divous jí zřejmě věřil. „On... na tebe něco má?“

„Dost, aby mě donutil sem dneska přijít a příště taky.“ Alex začalo najednou tepat ve spáncích, v puse se jí rozlila přeslazená příchut' jablečných bonbonů. „Do hajzlu, chlape. Nevypadáš dobře.“

Alex chvíli trvalo, než jí došlo, že to promluvila ona – ale hlasem někoho jiného.

Divous vytřeštil oči. „Derricku?“

„Jo!“ To nebyl její hlas, nebyl to její smích.

Divous se natáhl, dotkl se jejího ramene, ruka se mu chvěla čímsi mezi úžasem a děsem. „Ty... byl jsem na tvém funusu.“

Alex se zvedla, málem se zapotácela. Zahlédla sama sebe v odrazu rozbité televize, ale osoba, která se na ni odtamtud dívala, nebyla hubená holka v tílku a džínech. Byl to kluk v parce a čepici.

Vypudila ho ze sebe. Chvíli na sebe hleděli, ona – a Derrick, zřejmě. Nevěděla, co toho kluka zabilo, a nechtěla to vědět. Nějak se protlačil do popředí jejího vědomí, převzal její tvář, její hlas. Proti její vůli.

„*Béla Lugosi je mrtvej*,“ zavrčela na Šedého úryvek punkové skladby. Přes léto se stal jejími oblíbenými slovy smrti. Šedý zmizel jako pára nad hrncem.

Divous se tiskl zády ke zdi, jako by se v ní chtěl rozplynout. V očích se mu leskly slzy. „Co se to kurva děje?“

„Na to se vyser. Akorát sežeň prachy, a bude.“
Moc si přála, aby to bylo takhle snadné.

Rete mirabile

Původ: Galway, Irsko, 18. století

Dárce: Kniha a had, 1962

„Zázračnou síť“ získali písmáci kolem roku 1922. Přesné datum původu a výrobce jsou neznámí, ale traduje se, že byla vytvořena pomocí keltské písňové magie nebo možná seidu (viz norská bohyně bouří Rán). Analýzy ukazují, že samotná síť je tvořena běžnou bavlnou, propletenou lidskými šlachami. Ztratila-li se milovaná osoba na moři, upevnila se taková síť ke kůlu na pobřeží a hodila do vody. Následující ráno se tělo vrátilo, což pozůstalé někdy ukonejšilo a jindy zase potrápilo, to podle stavu ostatků.

Darováno Knihou a hadem, poté co selhaly jejich pokusy přivolat jisté konkrétní mrtvoly.

*Z Katalogu arzenálu Léthé, revidovaného a upraveného
Okulem Pamelou Dawesovou*

Jak to, že ta banda z Knihy a hada není schopná uklohnit nic, co by fungovalo, jak by mělo? Nejdřív oživí partu námořníků, co mluví jenom irsky. Pak vybrabčí ty svý nadingy pokladnice, aby se dostala k ověřenému dopisu z egyptský Střední říše, dřív než Vlčí hlava stihne schrastit prachy. Dopis na oživení krále. Ale koho dostane, když tu věc ve svý hrobce zapálí? Ani Amenhotepa, ani starýho dobrýho Tutanchamona, dokonce ani bezhlavýho Karla I., ale Elvise Presleyho – utahanýho, opuchlýho, lačnýho po sendvičích s burákovým máslem a banánem. Pořádně se zapotili, než se jim ho povedlo dostat zpátky do Memphisu, aby si toho nikdo nevšiml.

**Deníky Léthé Deze Carghilla
(kolej Branford, absolvent '62)**

Cesta zpátky do kampusu byla dlouhá, horko se jí ploužilo v patách jako pes, jeho dech jí olizoval zátylek. Ale Alex nezpomalila. Chtěla se od toho Šedého dostat tak daleko, jak jen to půjde. Co se to tam stalo? A co má dělat, aby se to neopakovalo? Po zádech jí stékal pot. Litovala, že si nevezala kraťasy, ale nesedělo jí brát si na takovou řezničinu ustřižené džíny.

Postupovala souběžně se stezkou podél kanálu, počítala dlouhé kroky, pokoušela se držet hlavu zpříma, než se dostane do kampusu. Po části té stezky šla loni spolu s Mercy, když listí měnilo barvu, celé záplavy rudé a zlaté, ohňostroje zachycené v největším rozpu-ku. Myslela na to, jak moc se to liší od L. A. River s jejími betono-vými břehy, vzpomínala, jak plavala v těch kalných vodách, vyba-vená Helliinou silou, a přála si, aby tak mohly společně doplout až na otevřené moře, stát se svým vlastním ostrovem. Zauvažovala, kde je asi Hellie pohřbená. Snad je to nějaké hezké místo, nic tako-vého jako ta smutná, vlekoucí se řeka, ta vyschlá žíla.

Stezka u kanálu teď bude zelená, zarostlá po létě, ale Šedí ji mi-lovali a Alex se zrovna nechtělo být poblíž nich, a tak se držela

bezvýrazných parkovišť a nezajímavých kancelářských budov Science Parku, pospíchala kolem průmyslových loftů a na Prospect Street. Tady jí pronásledoval jenom Darlingtonův duch. Jeho hlas jí vyprávěl historky o Winchesterově rodině a o tom, jak se jejich potomci mísili a ženili s elitou Yale, nebo o mohutné mase náhrobku Sarah Winchesterové na druhé straně města – dvouapůlmetrové hroudě nahrubo otesaného kamene, do níž byl vražen kříž, trochu to připomínalo dětskou školní práci z výtvarky. Alex přemýšlela, jestli si paní Winchesterová sama vybrala, že bude pohřbená na hřbitově Evergreen místo na Grove Street. Snad tušila, že by se jí neodpočívalo lehce kousek od továrny, v níž její manžel vyráběl hlaveň za hlavní, zbraň za zbraní.

Alex nezpomalila, dokud neminula nové univerzitní budovy a nepřešla Trumbull Street. Uklidňovalo ji, že je zase u kampusu, kde se stromy rozkládaly nad ulicemi jako stinné baldachýny. Jak jen se stala někým, kdo je víc doma tady než na ulicích kolem baru Taurus? Pohodlí byla droga, kterou ani nezaznamenala, dokud nebylo pozdě, a teď už byla zaháčkovaná na šálky čaje a poličky plné knih, na noci nerušené kvílením sirén a nepřetržitým hukotem helikoptér nad hlavou. Glamour Toma Bradyho se úplně rozplynul, když do sebe nechala vstoupit Šedého, aspoň se nemusela bát, že způsobí v kampusu poprask.

Studenti byli venku, užívali si teplý večer, rozdávali letáky s pozvánkami na party. Prostředkem ulice nebojácně projížděla holka na kolečkových bruslích ve vršku bikin a drobných šortecích, kůže se jí leskla v modru večera. Tohle byla jejich snová doba, kouzelné první dny podzimního semestru, šťastný opar znovusetkání, oživených starých přátelství, než začne pořádná práce dalšího ročníku. Alex by si to taky ráda vychutnávala,

připomínala si, že je tu v bezpečí, že je v pohodě. Jenže na to nebyl čas.

Kotec ležel jen o pár bloků dál. Zastavila se, zkusila si uspořádat myšlenky, opřela se o nízkou zeď před Sterlingovou knihovnou. Jak se stalo, že ji ten Šedý ovládl? Věděla, že se její spojení s mrtvými prohloubilo po tom, co musela udělat během boje s Belbalmovou. Přivolala si je k sobě a nabídla jim své jméno. Oni odpověděli. Zachránili ji. A každá záchrana samozřejmě něco stojí. Šedé vídala po celý svůj život, teď je už i slyšela. Tím se k ní dostali mnohem blíž, bylo mnohem těžší je ignorovat.

Možná ale vůbec nepochopila, co ji ta záchrana bude stát. Tam v Divousově domě se stalo něco moc zlého, něco, co by neuměla vysvětlit. Měla mrtvé ovládat, využívat je. Ne naopak.

Vytáhla telefon a našla dvě textovky od Dawesové, poslané přesně patnáct minut po sobě, psané velkými písmeny. *NALÉHAVÉ! VOLEJ.*

Alex je ignorovala, přešla po displeji níž a napsala stručně: *Je to vyřízený.*

Odpověď došla okamžitě: *Vyřízený to bude, až dostanu své prachy.*

Vážně doufala, že to Divous dá do pořádku. Vymazala Eitanovy zprávy a pak zavolala Dawesové.

„Kde jsi?“ ozvala se Dawesová, celá bez dechu.

Pokud Dawesová kašle na protokol, pak se musí dít něco velkého. Alex ji v duchu viděla, jak přechází po salonu v Black Elmu, uzel rudých vlasů se jí sesouvá na stranu, kolem krku jí visí sluchátka.

„U Sterlingovy knihovny. Vracím se do Kotce.“

„Přijdeš pozdě na –“

„Jestli tu budu trčet a vykecávat se s tebou, tak jo. Co hoří?“

„Vybrali nového Prétora.“

„Sakra. Už?“ Prétor byl fakultní styčný bod s Léthé, sloužil jako prostředník s univerzitní administrativou. O pravé činnosti tajných spolků věděl jen prezident a děkan Yale a úkolem Léthé bylo zajistit, aby to tak i zůstalo. Prétor byl něco jako ochranitel. Odpovědná osoba. Aspoň měl být. Z děkana Sandowa se vyklubal vrah.

Alex věděla, že Prétor Léthé musí být bývalý zástupce Léthé a člen fakulty Yale, nebo aspoň musí sídlit v New Havenu. Takový člověk se nehledá úplně lehce. Alex a Dawesová čekaly, že vedení bude trvat nejmíň celý semestr, než najde někoho, kdo by nahradil mrtvého děkana Sandowa. Počítaly s tím.

„Co je to za chlapa?“

„Mohla to být i ženská.“

„A je?“

„Ne. Ale jméno mi Anselm neřekl.“

„A ptala ses?“ rýpla si Alex.

Následovala dlouhá pauza. „Vlastně ne.“

Nemělo smysl Dawesovou popichovat. Stejně jako Alex neměla ráda lidi, ale na rozdíl od ní se vyhýbala střetům. A vlastně je ani neměla v popisu práce. Okulus měl udržovat hladký chod Léthé – zásobit ledničku a arzenál, naplánovat rituály, pečovat o nemovitosti. Byl výzkumnou paží Léthé, ne končetinou, která má pošťuchovat vedení školy.

Alex si povzdechla. „Kdy ho představí?“

„V sobotu. Anselm chce uspořádat schůzi, možná čaj.“

„Ne. To ani náhodou. Potřebuju se nachystat, pár dní mi nestačí.“ Alex se odvrátila od procházejících studentů a vzhlédla

k nápisům v kameni, které střežily dveře Sterlingovy knihovny. Darlington tu svého času byl s ní, líčil jí tajemství Yale. „Egyptské, mayské, hebrejské, čínské, arabské nápisy, rytiny podle jeskynních maleb z jeskyně Combarelles. Byly tam všude po stěnách.“

„A co to všechno znamená?“ ptala se ho tehdy Alex.

„Jsou to citáty z knihoven, svaté texty. Ten čínský citát pochází z mauzolea jednoho mrtvého soudce. Mayský zase z komplexu Chrámů kříže, ale vybrali ho náhodně, protože nikdo nevěděl, jak ho přeložit, povedlo se to až skoro o dvacet let později.“

Alex se rozesmála. „Jako když se nějaký týpek ožere a nechá si udělat japonský tetování.“

„Abych použil tvůj způsob vyjadřování, zmrcasili to. Ale vypadá to působivě, ne, Sternová?“

Vypadalo. Tehdy i dnes.

Alex se teď sehnula nad telefonem, uvědomovala si, že musí vypadat jako holka před zhroucením. Zaseptala Dawesové: „Potřebujem to odložit.“

„A k čemu nám to bude?“

Na to Alex neměla odpověď. Celé léto pátraly po Uličce, a marně. „Vypravila jsem se do presbytariánského kostela.“

„No a?“

„Nic. Aspoň co vím. Pošlu ti fotky.“

„Brány do pekla se nenajdou jen tak, aby jimi mohli lidé procházet,“ varovala je Michelle Alameddineová, když se po pohřbu děkana Sandowa sešly v kavárně. „To by bylo moc nebezpečné. Chápejte Uličku jako tajný průchod, který se objeví, když vyslovíte magická slova. Ale v tomto případě jsou ta magická slova řada kroků, stezka, po které musíte jít. Vstoupíte do labyrintu a teprve pak se vám stezka ukáže.“

„Takže hledáme něco, co ani nevidíme?“ zeptala se tehdy Alex.

„Objeví se náznaky, symboly.“ Michelle pokrčila rameny. „Aspoň teoreticky. Peklo a posmrtný život, i to je ostatně teorie. Protože ti, kdo se dostanou na druhou stranu, se nevrátí, aby nám o tom povyprávěli.“

Měla pravdu. Alex se ocitla jenom v hraniční krajině, když uzavřela dohodu se Ženichem, a i to málem nepřežila. Lidem není souzeno jen tak se brouzdat mezi tímto a oným světem. Jenže přesně to budou muset udělat, aby přivedly Darlingtona zpátky.

„Proslýchá se, že jedna Ulička je na ostrově Station Island v jezeře Lough Derg,“ pokračovala Michelle. „Další možná bývala v imperiální knihovně v Konstantinopolu, než byla zničena. A podle Darlingtona vybudovala banda kluků ze spolků další přímo tady.“

Dawesová málem vyprskla čaj. „To řekl Darlington?“

Michelle jí věnovala pobavený pohled. „Měl ten svůj milovaný projekt, že vytvoří magickou mapu New Havenu se všemi místy, kudy proudí kouzelná síla. Řekl, že to nějací lidi ze spolků udělali z hecu a že má v plánu ji najít.“

„A?“

„Řekla jsem mu, že je idiot a ať se víc stará o vlastní budoucnost a méně se hrabe v minulosti Léthé.“

Alex se přistihla, že se usmívá. „Jak by to dopadlo?“

„Jak to myslíte?“

„Já vlastně nevím,“ odpověděla, moc unavená a rozbolavělá na to, aby něco předstírala. „Darlington Léthé miloval, ale zároveň by chtěl poslechnout svého Vergilia. Bral tyhle věci vážně.“

Michelle si prohlížela zbytky koláčku. „To jsem na něm měla ráda. Bral mě vážně. I když já sama sebe ne.“

„Ano,“ přisvědčila Dawesová tiše.

Ale Michelle se přes léto vrátila do New Havenu jenom jednou. Dawesová celý červen a červenec pátrala na dálku, ze sestřina domu ve Westportu, posílala si Alex do knihovny Léthé pro knihy a pojednání. Snažily se vymyslet správné sestavy slov, jimiž by se zeptaly Albemarleho knihy, ale dostávaly jen stará líčení mystiků a mučedníků, kteří zažili vize pekla – Karla III. Tlustého, Dantových dvou věží v Bologni, jeskyní v Guatemale a Belize, údajně vedoucích do mayského podsvětí Xibalbá.

Dawesová párkrát přijela z Westportu vlakem, aby si mohly společně sednout a zkusit vymyslet, kde začít. Vždycky pozvaly i Michelle, ale ta dorazila jen jednou, na víkend, když neměla směnu v oddělení darů a přírůstků v Butlerově knihovně. Celý den procházely spolkové záznamy a knihy o mnichovi z Eveshamu, pak poobědvaly v salonu. Dawesová udělala kuřecí salát a citronové řezy zabalené v kostkovaných ubrouscích, ale Michelle si jen zobla a pořád kontrolovala telefon, nemohla se dočkat, až zase zmizí.

„Ona nám nechce pomoci,“ postěžovala si Dawesová, když Michelle odešla a dveře Il Bastone za ní pevně zapadly.

„Ale chce,“ mínila Alex. „Jenomže se bojí.“

Nemohla jí to vyčítat. Vedení Léthé dalo jasně najevo své přesvědčení, že je Darlington mrtvý, a nic jiného ho nezajímalo. Minulý rok došlo ke spoustě zmatků a spoustě rozruchu. Spolek chtěl tu kapitolu uzavřít. Ale dva týdny po Michellině návštěvě dosáhl Alex s Dawesovou velkého průlomu: objevily jediný, osamocený odstavec v denících Léthé z roku 1938.

Teď se Alex odlepila od zídky před Sterlingovou knihovnou a pospíchala po Elm Street k York Street. „Řekni jim, že se v sobotu sejít nemůžeme. Řekni jim, že mám... úvodní kurs nebo tak něco.“

Dawesová zakvílela. „Víš, že neumím lhát.“

„A jak se to naučíš, když nebudeš trénovat?“

Alex zahrnula do boční uličky a vešla do Kotce, do příjemně chladné tmy zadního schodiště, do sladké podzimní vůně hřebíčku a rozinek. Pokoje byly bez poskvrnky, ale opuštěné, v šeru se rýsovaly otlučené gauče s přehozy a obrazy s pastýřskými výjevy. Nerada trávila v Kotci čas. Nechtěla si připomínat ty ztracené dny, kdy se skrývala v těchto tajných pokojích, zraněná a zoufalá, žalostná. Nemínila dopustit, aby se jí to letos stalo znovu. Najde si způsob, jak si udržet kontrolu. Popadla batoh, do kterého si předtím nacpala zásoby – hřbitovní hlínu, křídu z kostní moučky a cosi jako elegantní lakrosovou hůl, kterou uzmula z arzenálu Léthé.

Výjimečně si udělala domácí přípravu.

Hrobku Knihy a hada Alex milovala, protože byla přímo naproti hřbitovu na Grove Street, a to znamenalo, že neuvidí moc Šedých, především v noci. Občas je sem přilákaly pohřby, pokud byl zesnulý zvláště milovaný nebo nenáviděný, a Alex se jednou dostalo pochybné cti pohledu na Šedého, který se pokoušel olíznout tvář plačící pozůstalé. Ale v noci představoval hřbitov jen chladný kámen a tlení – poslední místo, kde by se Šedým líbilo. Hned vedle měli přece kampus plný studentů, flirtujících, potících se, nalévajících se pivem nebo kafem, s nervy k prasknutí a nafouklým egem.

Hrobka sama vypadala jako něco mezi řeckým chrámem a přerostlým mauzoleem – žádná okna ani dveře, jen bílý mramor a vysokánské sloupy. „Má to vypadat jako Erechtheion,“ řekl jí svého času Darlington. „Na Akropoli. A někteří tvrdí, že jako chrám Athény Niké.“

„A který to teda má být?“ zeptala se Alex. Připadalo jí, že se ocitla na přiměřeně bezpečném území. Pamatovala si, jak se učila o Akropoli a o Agoře a jak moc milovala příběhy řeckých bohů.

„Ani jeden. Postavili to jako nekromanteion, prostor k přijímání mrtvých a komunikaci s nimi.“

Alex se zasmála, protože už tehdy věděla, jak moc Šedí nenávidí každou připomínku smrti. „Takže postavili velký mauzoleum? Měli spíš postavit kasino a vyvěsit nápis *Pití pro dámy zdarma*.“

„To je hulvátské, Sternová. Ale nepleteš se.“

To se odehrálo skoro přesně před rokem. Dneska byla Alex sama. Vystoupala po schodech a zaklepalala na mohutné bronzové dveře. Šlo o druhý rituál, který měla tento semestr sledovat. Ten první – rituál obrody u Rukopisu – byl snadný. Nová delegace se svlékla donaha a skulila prošedivělého moderátora zpráv do příkopu lemovaného rozmarýnem a horkými uhlíky. Vynořil se o dvě hodiny později, zrudlý, zpcený a zhruba o deset let mladší.

Dveře se otevřely, objevila se dívka v černém rouchu, tvář měla zakrytou průhledným závojičkem s vyšitými černými hady. Zvedla si ho a přehodila přes hlavu.

„Vergilius?“

Alex přikývla. Spolky už se na Darlingtona nevyptávaly. Pro nové členy byla Vergilius ona, expert, autorita. Džentlmena Léthé nikdy nepoznali. Nevěděli, že dostávají polovycvičenou náhražku. Byli přesvědčeni, že Alex je Léthé a vždycky byla. „Ty jsi Calista?“

Dívka se rozzářila. „Prezidentka delegace.“ Byla ve čtvrtáku, možná jen o rok starší než Alex, ale vypadala jako úplně jiný typ člověka – s hladkou pletí, jasnými očima, s vlasy jako měkkou aurou kudrlin. „Už jsme skoro nachystaní. Mám z toho hrozný nervy!“

„Neměj,“ mírnila ji Alex. Protože něco takového se od ní čekalo. Vergilius má být klidný, vědoucí, všechno to zažil už mnohokrát.

Prošly pod nápisem vytesaným v kameni: *Omnia mutantur, nihil interit*. Všechno se mění, nic nezaniká.

Darlington obrátil oči v sloup, když jí to při jedné návštěvě překládal. „Neptej se mě, proč si spolek vybudovaný kolem řecké nekromantiky myslí, že je v pořádku citovat římského básníka. *Omnia dicta fortiori si dicta Latina*.“

„Já vím, že chceš, abych se zeptala, takže se nezeptám.“

Dokonce se usmál. „V latině zní všechno působivěji.“

Tehdy spolu vycházeli dobře a Alex cítila něco jako naději, jakousi uvolněnost, která by snad mohla přerůst do vzájemné důvěry.

Kdyby ho ovšem nenechala umřít.

V hrobce bylo chladno, osvětlovaly ji louče, kouř odváděly drobné trubky vysoko nahoře. Většina místností vypadala obyčejně, ale ústřední chrám byl dokonale kulatý, vymalovaný pestrými freskami nahých mužů s vavřínovými věnci.

„Proč lezou po žebřících?“ ptala se Alex, když ty kresby viděla prvně.

„Neptáš se, proč jsou všichni nazí? To je symbolismus, Sternová. Stoupají k výšinám vědomí. Po zádech mrtvých. Podívej se dolů.“

Žebříky byly podepřené sehnutými zády klečících koster.

Uprostřed místnosti stály dvě mohutné sochy žen v závojích s kamennými hady u nohou. Ze semknutých rukou jim visely lampy, oheň plál měkce modrou září. Pod nimi se o něčem domlouvali dva postarší muži. Jeden měl na sobě černo-zlaté roucho, byl to absolvent, který bude dělat velekněze. Ten druhý vypadal jako

něčí přísný tatík, šedé vlasy měl ostříhané nakrátko, propínací košili zastrčenou do khaki kalhot s puky.

Vešly další dvě osoby v rouchách a nesly velkou bednu. Alex tušila, že v ní nebude gauč z Ikey. Postavily ji mezi dva mosazné symboly na zemi – řecká písmena, která se táhla po spirále po mramorové dlažbě.

„Proč jste tak moc chtěli mít ten rituál schválený na tento týden?“ zeptala se Alex Calisty a prohlížela si bednu, kterou písmáci právě otvírali páčidlem. Spolky se většinou spokojily s večery, které dostaly přidělené, jen občas si zažádaly o výjimku, čímž se celý rozvrh dostával nevyhnutelně do zmatku. Ale písmáci dali velice jasně najevo, že Kniha a had potřebuje pro svůj rituál *tento* čtvrteční večer.

„Byl to jediný den...“ Calista zaváhala, rozervaná mezi hrdostí a potřebou utajení. „Jistý čtyřhvězdičkový generál má dost napjatý rozvrh.“

„Rozumím,“ kývla Alex a podívala se na muže s přísnou tváří a vojenským sestřihem. Vytáhla křídu a svoje poznámky a začala pečlivě a přesně malovat kruh ochrany. Ani si neuvědomovala, jak křečovitě svírá křídu, dokud jí v ruce nepraskla na dva kusy, takže dál musela pracovat s pahýlem. Byla nervózní, ale nepřepadala ji taková panika, jako když se nenaučila na zkoušku. Ve stinném pohodlí salonu Il Bastone se připravila, prošla si poznámky, mnohokrát zkusmo nakreslila potřebné symboly, z malé aparatury jí k tomu hrála skupina New Order. Připadalo jí, jako by dům tuhle plíli schvaloval. Dveře měla zamčené a zajištěné, těžké závěsy zatažené, aby dovnitř nemohlo slunce.

„Jsme připravení?“ Přiblížil se velekněz a mnul si ruce. „Musíme se držet plánu.“

Alex si nemohla vzpomenout, jak se jmenuje, byl to nějaký absolvent, loni už se s ním setkala. Povede rituál s novou delegací. Za ním viděla, jak písmáci vytahují z bedny nahou bílou mrtvolu a pokládají ji na zem. Do vzduchu se vznesla vůně růží a kněz musel zaznamenat Alexino překvapení, protože vysvětlil: „Takhle připravujeme tělo.“

Alex se nepovažovala za bůhvíjak přecitlivělou. Celý život se motala kolem smrti, nelekaly ji useknuté končetiny ani stělné rány – aspoň co se Šedých týkalo. Ale se skutečným tělem, ztuhlým a tichým, cizejším ve své nehybnosti, než by duch kdy dokázal být, to bylo jinak. Jako by cítila prázdno tam, kde má být člověk.

„Kdo je to?“ zeptala se.

„Už nikdo. Byl to Jacob Yeshevsky, oblíbenec ze Silicon Valley a kamarád všech ruských hackerů. Umřel na jachtě před necelými čtyřiceti hodinami.“

„Čtyřiceti hodinami,“ zopakovala Alex. Kniha a had si tento večer vyžádali pro svůj rituál už v srpnu.

„Máme svoje zdroje.“ Pokývl hlavou ke hřbitovu. „Mrtví věděli, že přichází jeho čas.“

„A předpověděli to na den přesně. Šikulové.“

Jacob Yeshevsky byl zavražděn. O tom nepochybovala. A i kdyby to Kniha a had nenaplánovali, věděli, že se to stane. Ale ona tu nebyla od toho, aby dělala potíže, a Jacobu Yeshevskému už stejně nepomůže.

„Kruh je hotový,“ ohlásila. Rituál jím musel být chráněný, ale na každé světové straně udělala bránu, jedna z nich bude otevřená, aby magie mohla proudit dovnitř. Tam bude Alex stát na stráž, pro případ, že by se akci pokusil narušit nějaký Šedý, přilákaný toužením, lačností, jakýmkoli intenzivním citem. Ale pokud

to nezačne být opravdu hodně vzrušující, pochybovala, že by se Šedí chtěli přiblížit k čerstvé mrtvole a celé té velkolepé pohřební skleslosti.

„Jste mnohem milejší než ta holka, co s ní sem chodíval Darlington,“ poznamenal kněz.

Alex mu úsměv neoplatila. „Michelle Alameddineová je úplně mimo vaši ligu.“

Usmál se ještě víc. „Vůbec nikdo není mimo moji ligu.“

„Nezdržujte pomocníci a pojdte na to,“ vyštěkl generál.

Kněz se znovu usmál a odešel.

Alex nevěděla, jestli je to troufalost, nebo odpornost, balit někoho vedle mrtvoly, ale umínila si, že z Knihy a hada zmizí, jak nejrychleji to půjde. Musí zůstat hodná holka. Dělat svou práci. Ona ani Dawesová nestojí o žádné potíže, nechtějí dát Léthé záminku, aby je rozdělila nebo zasáhla do toho, co si naplánovaly. Dost velká komplikace bude už ten nový Prétor.

Zazněl hluboký tón gongu. Písmáci se rozestavili po obvodu kruhu, tváře měli kryté závoji jako truchlící pozůstalí v černém, uprostřed kruhu zůstal jen generál, velekněz a mrtvola.

„*Učenci, zanechte mne zde seděti,*“ zazpíval kněz a jeho hlas se zvučně rozlehl místností, „*a vésti vznešený hovor s mocnými mrtvými.*“

Darlington jí jednou pošeptal: „Tenhle citát se vlastně týká knihoven, ne nekromancie.“ Začínal jím každý rituál Knihy a hada. „Je to vytesáno do kamene ve Sterlingově knihovně.“

Alex se nechtělo přiznávat, že většinu času ve Sterlingově knihovně prodírala v jedné z čítáren s nohama opřenýma o topení.

Kněz hodil něco do lampy nad nimi a z plamenů začal stoupat modravý kouř, pak se usadil a klesl k holým nohám soch. Jeden

z kamenných hadů se dal do pohybu, ve světle ohně se duhově zaleskly bílé šupiny. Plazil se k mrtvole, vlnil se na mramorové podlaze, nakonec se zastavil, jako by tělo očichával. Alex málem vyjekla, když had zničehonic vyrazil, roztáhl čelisti a zakousl se mrtvole do lýtka.

Tělo sebou začalo škubat, svaly se přitom křečovitě stahovaly, poskakovalo na kovové podlaze jako ořechy na rozpálené pánvi. Had uvolnil sevření a mrtvola Yeshevského vyskočila, nahrbila se s rozkročenýma nohama, rukama se opírala o kolena, kolébala se jako krab, ale tak rychle, až Alex naskakovala husí kůže. Tvář té věci – *jeho* tvář – se roztáhla do šklebu, oči vykulené a vylekané, koutky stažené dolů v dramatické, tragické masce.

„Potřebuju hesla,“ promluvil generál, zatímco mrtvola poskakovala po chrámu, „solidní informace, ne...“ Mávl rukou, obsáhl tím jediným gestem klenutou kryptu, studenty v jejich rouchách i bídného mrtvého Jacoba Yeshevského. „Věštění.“

„Dáme vám, co potřebujete,“ odpověděl kněz hladce. „Ale kdyby po vás chtěli, abyste odhalil své zdroje –“

„Myslíte si, že stojím o to, aby se v tomhle iluminátském doupěti čmouchalo?“

Alex neviděla knězovu tvář pod závojem, ale bylo jasné, že se mračí. „My *nejsme* ilumináti.“

„Pozěří,“ ulevil si jeden z písmáků, stojící nejbliž Alex.

„Přimějte ho, ať prostě mluví,“ řekl generál.

Přetvařuje se, pomyslela si Alex. To příkré, mrzuté, praktické jednání je zástěrka. Generál netušil, do čeho jde, když se domlouval s Knihou a hadem, kontaktovaný nějakým vysoce postaveným absolventem. Co si představoval? Nějaká mumlaná slova, hlas ze záhrobí? Myslel si snad, že rituál proběhne jako důstojný akt?

Jenže skutečná magie vypadá právě takhle – obscénní, dekadentní, perverzní. *Vítejte v Yale, pane. Ano, pane.*

Jacobu Yeshevskému visel z pusy čůrek slin, jak tak čekal v tom nepřirozeném hlubokém podřepu. Pomalu se houpal ze strany na stranu a oči převracel v sloup, pitvorný skřet.

„Je písař připraven?“ zeptal se kněz.

„Jsem,“ odpověděl písmák zahalený závojem dřepící na balkonku nahoře.

„Tak tedy promluv,“ zaburácel kněz, „dokud můžeš. Odpověz na naše otázky a vrať se ke svému odpočinku.“

Pokývl generálovi a ten si odkašlal.

„Kdo byl tvůj základní kontakt u Federální služby bezpečnosti?“

Yeshevského tělo jako krab zacupitalo doleva, doprava, doleva, pořád se pohybovalo tou znepokojivou rychlostí. Alex si loni dělala průzkum golemů a *glumů*, ale neměla ponětí, jak by s takovým stvořením bojovala, kdyby se na ni vrhlo. Mrtvola se pohybovala od jednoho mosazného písmene na podlaze ke druhému, jako by celá místnost byla spiritistická tabulka. Klouzala po ní jako planžeta a písař nahoře zachycoval každé písmeno, na němž se zastavila.

Tu a tam zvolnila a kněz přidal něco do ohně, vytvořil zase ten modrý kouř. Had se probral, připlazil se po podlaze, kousl Yeshevského, dodal mu ten divný jed ze svých tesáků.

Je to jenom mrtvola, připomínala si Alex. Ale nebyla to tak úplně pravda. Nějaká část Yeshevského vědomí byla přitažena zpátky, aby tomu vzteklému generálovi odpověděla na otázky. Zmizí za Závojem, až bude tenhle zvrácený obchod u konce? Bude ta mysl celá, nebo se vrátí do posmrtného života poškozovaná tím, že byla nacpána zpátky do mrtvolky bez života?

Právě proto se Šedí drželi dál od Knihy a hada. Ne proto, že jejich hrobka vypadala jako mauzoleum, ale protože se s mrtvými takhle zacházet nemá.

Alex sledovala skloněné zahalené hlavy písmáků i zapisovatele nahoře. *Děláte dobře, že si zakrýváte obličej, pomyslela si. Až přijde váš čas, někdo na druhé straně bude čekat na odplatu.*

Ukázalo se, že zapisovat písmeno po písmenu podle pohybů oživené mrtvoly zabere spoustu času. Byly dvě v noci, když rituál konečně skončil.

Alex smazala křídový kruh a dávala si pozor, aby se držela mimo dohled kněze. Její nové, vylepšené politice nedělat vlny by neprospělo, kdyby nakopla váženého absolventa Yale do koulí.

„Calisto,“ řekla tiše a mávla na prezidentku delegace.

„Díky *moc*, Alex! Chci říct Vergilie.“ Zachichotala se. „Všechno to šlo *moc* dobře.“

„Jacob Yeshevsky by si to asi nemyslel.“

Znovu se zasmála. „Pravda.“

„Co s ním teď bude?“

„Rodina si myslí, že byl zpopelněn, a svůj popel dostane. Všechno bude v pohodě.“

Alex se zadívala na bednu, v níž přinesli tělo. Když se generál dočkal svých odpovědí a rituál skončil posledním úderem gongu, tělo se jen tak nezhroutilo. Museli počkat, až se unaví a přestane tančit po písmenech. Ať teď říkalo cokoli, nikdo se neobtěžoval to

zaznamenávat. Pohled na mrtvého, horečně křepčícího na zemi, tvořícího slovo za slovem, snad jen bláboly, nářky z onoho světa či třeba recept na babiččin banánový chlebiček, působil jaksi hůř než cokoli, co se stalo předtím.

„Všechno bude v pohodě,“ zopakovala po ní Alex. „Co to ten mrtvý říkal teď ke konci?“

„Něco o mateřském mléce nebo o Mléčné dráze.“

„Nic to neznamenalo,“ vmísil se do jejich hovoru kněz. Sundal si závoj a roucho, pod tím měl bílou lněnou košili a kalhoty, jako by se právě přiloudal z pláže na Santorini. „Jenom defekt. To se stává. Bývá to ještě horší, když mrtvola není čerstvá.“

Alex si přehodila batoh přes rameno, chtěla se už dostat pryč. „Jasně.“

„Možná to byla zmínka o kosmickém programu,“ nadhodila Calista a podívala se na absolventa, jestli přisvědčí.

„Jdeme teď na skleničku do –“ začal velekněz.

Ale Alex už se prodírala z chrámové síně do chodby. Nezvolnila, dokud se nedostala z hrobky Knihy a hada a z dosahu vůně růží. Venkovní vzduch pod bezhvězdnou oblohou New Havenu pořád hrál posledními záchvěvy léta.

Překvapilo ji, když zjistila, že na ni Dawesová čeká v Kotci. Seděla s překříženýma nohama a bosá na koberci v cargo kalhotách a bílém tričku, knihovni kartičky rozmístěny ve vyrovnaných hromádkách kolem sebe, vlasy sepnuté do křivého uzlu. Sandály si úhledně odložila u dveří.

„No?“ spustila na Alex. „Jak to šlo?“

„Mrtvola se splašila a já ji musela chytat lakrosovou holí.“

„Bože můj.“

„Jo.“ Alex zamířila do koupelny. „Čapla jsem ji do lasa a rajtovala na ní až do Stamfordu.“

„Alex,“ obula se do ní Dawesová.

„Šlo to dobře. Jenom...“ Alex se začala svlékat, chtěla se zbavit pachu tajemna. „Já nevím. Na konci té mrtvole kapku hráblo. Spustila cosi o Mléčné dráze nebo o mateřském mléce nebo o mléku do cereálií. Dost děsivý.“ Pustila sprchu. „Řekla jsi Anselmovi, že se s novým Prétozem v sobotu nemůžeme sejít?“ Když Dawesová neodpověděla, zopakovala tu otázku ještě jednou. „Nemusím se v sobotu setkat s novým Prétozem, že ne?“

Dawesová po chvíli odpověděla: „Řekla jsem mu to. Ale získáme tím jenom týden. Možná... možná ten Prétor bude přístupný všemu.“

Alex o tom pochybovala. V historii Léthé se našla spousta rošťáků – třeba Lee De Forest, který způsobil výpadek elektriny v celém kapusu a byl za to vyloučený ze školy. Sakra, dokonce jeden ze zakladatelů, Hiram Bingham III., který nevěděl nic o archeologii, se vypravil do Peru a ukradl tam pár artefaktů – ale bylo vyloučeno, že by teď Léthé vybrala za Prétora nějakého podivína, rozhodně ne po tom, co se stalo minulý rok. A ne, když je do věci zapletená Alex. Ta představovala velké neznámo, experiment, teprve se čekalo, jak to s ní dopadne.

„Dawesová, věř mi. Ať je to, kdo je to, exkurzi do pekla nám neschvální.“

Zapálila kadidelnici naplněnou cedrovým dřevem a palo santo a vstoupila pod vodu, za pomoci verbeny smývala pach tajemna.

Po měsících pátrání našly s Dawesovou přesně jedno vodítko k tomu, kde leží Ulička. Útržek textu v *Denících Léthé od Nelsona Hartwella, Davenportova kolej '38.*

Bunchy se opil a snažil se nám namluvit, že nějaký Johnnyho a Sázkářovi kamarádi postavili Uličku, aby mohli otevřít bránu do ohňů pekelných, prosím pěkně. Jasně že jsem chtěl důkaz. „Ne, ne,“ na to Bunch. „Riskovalo by se, že zůstane záznam.“ Navzájem si přísahali, že to nikomu neprozradí, a řekli jenom, že je to na posvátné půdě. Dost příhodné, podle mě. Vsadím se, že všichni vynechali kapli a skončili pořádně namazaní někde v kryptě.

Posvátná půda. To bylo všechno, o co se s Dawesovou mohly opřít, jediný odstavec o mazavkovi jménem Bunchy. Ale to jim nezabránilo navštěvovat každý hřbitov, synagogu a kostel postavené před rokem 1938 v New Havenu a pátrat po znameních. Ne našly nic a brzy jim bude nakukovat přes rameno nový Prétor.

„Co když se vybodnem na Uličku a zkusíme Sandowovo zaříkávání s honícími psy?“ zavolala přes tekoucí vodu.

„Posledně to nedopadlo nic moc.“

Ne, to nedopadlo. Ta bestie pekelná je málem sežrala.

„Ale Sandow to nezkoušel doopravdy, ne?“ řekla Alex a vymývala si mýdlo z vlasů. „Myslel si, že Darlington je navěky ztracený, že tu cestu do pekla nepřežil. Myslel si, že se tím jenom prokáže, že je mrtvý.“

Byla to vážně hrozná noc, ale ten rituál Darlingtona opravdu přivedl zpátky, nebo aspoň jeho hlas, který Sandowa obvinil.

Alex zastavila vodu a vzala si z háčku ručník. V bytě vládlo zvláštní ticho.

Málem si myslela, že se jí to jen zdálo, když uslyšela chabé: „Dobře.“

Přestala si ždímat vodu z vlasů. „Cože?“

„Dobře.“

Čekala, že Dawesová bude protestovat, vypočítávat překážky – není správná doba, potřebují to naplánovat, je to moc nebezpečné. Že by si tam v obýváku vyložila tarotové karty? Čte v nich něco jiného než pohromu?

Alex si natáhla čisté kraťasy a tílko. Dawesová seděla na stejném místě na zemi, ale kolena si přitáhla k hrudi a objala si je rukama.

„Jak to myslíš, dobře?“ zeptala se Alex.

„Víš, jak Řekové nazývali Mléčnou dráhu?“

„Víš, že nevím.“

„*Galaxias*.“

Alex se svezla na kraj gauče a snažila se nevnímat, jak ji mrazí v celém těle.

Galaxias. Galaxy. To bylo to slovo, co mrtvola blábolila pořád dokola?

„Pokoušel se k tobě dostat,“ řekla Dawesová. „K nám.“

„To nevíš.“ Ale taková věc už se stala. Při prognostickém rituálu toho večera, kdy byla zavražděná Tara, a znovu pak při rituálu novoluní, kdy se je Darlington pokusil varovat před Sandowem. O to se teď snažil? Varovat ji? Obvinit ji? Nebo na ni jen tak křičel z druhé strany Závoje a prosil o pomoc?

„Existuje... něco... co můžeme zkusit,“ vypravila ze sebe Dawesová trhaně, jako by se vyjadřovala morseovkou, nouzovým signálem. „Mám nápad.“

Alex napadlo, kolik katastrof začalo těmito slovy. „Doufám, že dobřej.“

„Ale jestli to zjistí vedení Léthé –“

„Nezjistí.“

„Nemůžu přijít o tohle místo. A ty taky ne.“

Na to teď Alex odmítala myslet. „Půjdeme do Black Elmu?“

„Ne. Potřebujeme stůl Svitku a klíče. Potřebujeme otevřít portál.“

„Do pekla.“

„Nic jinýho nedokážu vymyslet.“ Dawesová mluvila zoufale.

Snažily se celé léto, a nic. Ale zkoušela to Alex opravdu pořádně? Nebo jí bylo fajn, bezpečně zašité s výzkumem v Il Bastone? Na ulicích New Havenu, kde pátrala po kostelech a posvátných místech, hledala známky Uličky, a nenacházela nic? Nedovolila si náhodou tak trochu zapomenout, že Darlington je někde ztracený a trpí?

„Dobře,“ přikývla. „Takže otevřeme portál.“

„Jak se dostaneme do Svitku a klíče?“

„Já to zařídím.“

Dawesová se kousala do spodního rtu.

„Neboj, už nikoho nepraštím, Dawesová.“

Dawesová se zatahala za pramínek zrzavých vlasů, které se jí v horku vlnily.

Alex obrátila oči v sloup. „Ani nebudu nikomu vyhrožovat. Budu slušnost sama.“

A taky že bude. Musí najít cestu zpátky k hře na předstírání, kterou hrála loni, posunout se v ní na novou úroveň. Přivedou Darlingtona zpátky. Všechno zase napraví. Vedení Léthé ví jenom to, že je studentka, která má za sebou špatný první ročník. Nevědělo o protekci, kterou jí zajistil Sandow, o roli, kterou sehrála v jeho smrti, ani o jejím řádění jedné hrozné noci ve Van Nuys.

Ale Darlington to věděl. A kdyby to chtěl použít proti ní, znamenalo by to konec. Co by si pak počala? To, co vždycky. Zjistila by si únikové východy a vypadla by dřív, než nastane pořádný malér. A cestou by sbalila pár pěkně drahých artefaktů. Tahle litanie se pro ni stala jakousi útěchou, která držela strach z budoucnosti

u ledu. Jenže se to všechno zkomplikovalo. Už předtím měla dost bídné možnosti, ale teď byly naprosto příšerné a jí došla místa, kam utéct. Kvůli Eitanovi. Protože ať už to bude Ulička, nebo brána, nebo třeba autobus, co je dostane do pekla, to peklo bude chtít svou daň.

Loňské léto

Byla by zůstala celé léto v New Havenu. Nebýt Eitana.

Alex řekla mámě, že dostala práci v kampusu, a to Miře stačilo. Původně předpokládala, že dceru zláká Los Angeles, myslela si, že sedne na letadlo a vrátí se do svého starého života se starými kamarády.

To nehrozilo, ale vysvětlení *Oni jsou všichni mrtví, mami*, by Miru neuklidnilo, a pravda byla, že se Alex domů vrátit nechtěla. Nechtěla spát ve své staré ložnici s rámušem dálnice 101 jako rozbouřeným oceánem v dálce. Nechtěla slyšet o matčině poslední posedlosti – masáži drahými kameny, čistění aury, o esenciálních olejích, nekonečné shánce po prostých zázracích. Odchod z Yale ji děsil, trochu moc to připomínalo krutou pohádku o tom, že když člověk jednou opustí začarovaný zámek, příště už do něj nenajde cestu.

Myslela si, že stráví léto s Dawesovou a Michelle Alameddi-neovou, že upředou plán, jak zachránit Darlingtona. Jenže Dawesová musela dělat chůvu u sestry ve Westportu a Michelle byla těžko k dosažení, takže Alex trčela v Il Bastone většinou sama. Uvažovala, jestli ji dům neodmítne po všem tom krveprolití

předchozího semestru, po vitrážovém okně, které už nikdy nebude jako předtím, po podlaze pořád poskvřněné krví Blakea Kee-lyho, nyní schované pod novým kobercem. Co když přijde ke dveřím, a ty ji prostě nepustí dovnitř?

Ale toho jarního dne, kdy Alex nacpala nábytek ze společného obýváku do sklepa koleje Jonathana Edwardse a rozloučila se s Mercy a Lauren, se knoflík dveří Il Bastone pod její rukou ochotně otočil a dveře se rozletěly jako pohostinná náruč.

Vážně si chtěla na léto najít nějakou práci, ale kolem kampusu se toho moc nedělo. Takže nakonec to hledání prostě vzdala. Měla od Léthé malé letní stipendium a utrácela ho za bufetové jídlo, zmrzlé vaječné rolky a párky v županu, které si mohla ohrát v troubě. Dokonce se ani nezeptala, jestli může v Il Bastone bydlet. Prostě tam bydlela. Kdo jiný ten dům potřebuje?

Trávila dny studováním přehledu předmětů a povídáním s Mercy. Dávaly dohromady co nejvíc z Alexina rozvrhu tak, aby pokročila v povinné četbě. Louskala i paperbacky, nepřetržitě, jako když si kuřák připaluje jednu cigaretu od druhé – romantiku, sci-fi, starou brakovou fantasy. Nechtěla nic než sedávat v klidu pod lampou a prožívat život někoho jiného. Ale každý večer trávila v knihovně. Sepisovala Dawesové návrhy pro Albemarleho knihu nebo vymýšlela vlastní, čekala, s čím knihovna přijde. Jedna kniha měla hřebec z opravdových obratlů, jiná při každém otevření vypouštěla oblak jemné páry, další byla tak horká, že si musela zaběhnout do kuchyně pro chňapky.

Klimatizovaný byl jen arzenál, kvůli ochraně artefaktů, takže když se udělalo moc velké horko, vzala si hromadu dek a polštářů z Dantovy ložnice a udělala si hnízdo na dně Hiramova tyglíku. Darlington by nad tím vyskočil z kůže, ale ten chládeček za to stál.

Občas, když tam spala, se jí zdálo o zeleném vršku hory. Už tam nahore byla, znala cestu po schodištích a stísněnými průchody, čpějícími po vlhkém kameni. Byl tam pokoj se třemi okny a kula-té jezírko, v němž se odrážely hvězdy. Viděla v té vodě i vlastní obličej. Ale když se probudila, věděla, že v Peru nikdy nebyla, vi-děla to jenom v knihách.

Ležela zrovna na boku na jedné ze sametových pohovek v salonu Il Bastone a četla si ohmataný výtisk *Ilustrovaného muže*, kte-rý objevila v knihovně Institutu mladých mužů, když jí zazvonil telefon. Číslo neznala, takže se nenamáhala to brát. Když se pře-stěhovala z Los Angeles, vymazala všechny staré kontakty. Ale pak se telefon rozezvonil podruhé a ona ho vzala.

Eitanův hlas poznala okamžitě, ten těžký přízvuk. „Alex Ster-nová. Musíme si promluvit. Rozumíš?“

„Ne,“ odsekla, ale srdce se jí v hrudi splášilo jako ustrašený králík. Ten den přšelo, a ona roztáhla všechny závěsy, aby mohla sledovat bouřku, jasné záblesky klikatící se na šedé obloze. Posa-dila se, založila si knížku starou účtenkou. Měla tíživý pocit, že tenhle příběh už nedočte.

„Nechci to probírat po telefonu. Přijď ke mně domů.“

Myslí si, že je v L. A. *To je dobře*, napadlo Alex. Neví, že se k ní jen tak lehce nedostane. Ale proč volá? Eitan byl Lenův dodavatel, izraelský zločinec, který operoval z elegantního sídla vznášejícího se na vršku kopce Encino nad silnicí 405. Myslela si, že už na ni dávno zapomněl.

„Tam nahoru do Mulhollandu nejdu,“ odsekla. „A auto ne-mám.“ I kdyby byla v L. A., v žádném případě by se nevydala do kopců k Eitanově domu, kde by jí mohl vystřelit mozek z hlavy a nikdo by se to nedozvěděl.

„Tvá máma má auťák. Starou jettu. Ne moc spolehlivou.“ Eitan samozřejmě věděl, kde najde její mámu. Chlapi jako on se uměli poohlédnout po pákách. „Šlomo už dlouho sleduje tvůj barák, ale vidá jenom tvoji mámu. Tebe nikdy. Kde jsi, Alex?“

„Zrovna teď?“ Alex se rozhlédla po salonu, po zaprášených kobercích, po letním světle, zjemnělém deštěm omytými skly. Slyšela, jak v ledničce v kuchyni rámusí ledovač. Pak si půjde udělat sendvič z chleba a lančmítu, které jí Dawesová objednala, když zjistila, že se její výživa skládá z kuřecích prstů. Dodávky se zjevovaly každý týden jako kouzlem. „S kámošema v kaňonu Topanga. Vracím se tenhle víkend.“

„Ne až v sobotu. Vrať se zítra. V pátek před pátou.“

V sobotu Eitan držel šábés a jedl košer. Zabíjení a vydírání si nechával na zbylých šest dní v týdnu.

„Mám práci,“ namítla. „Můžu přijet v neděli.“

„Hodná holka.“

Ukončila hovor a přitiskla si telefon na prsa, vzhledla ke kasetovému stropu. Světla zablikala, dům vnímal její strach. Natáhla se a přitiskla dlaň na naleštěná prkna podlahy. Tu noc, kdy Alex málem vykrvácela v hale nahoře, byl Il Bastone taky zraněn, jedno z jeho krásných oken se rozbilo, jeho koberce zničila krev. Alex to všechno pomohla uklidit. Postávala nad člověkem, kterého Dawesová najala, aby opravil okno. Drhla a čistila krev z prken a z koberců v hale. Svou krev, krev děkana Sandowa, Blakea Keelyho. Ti oba jsou mrtví, ale Alex ne. Alex přežila, a tak přežil i Il Bastone.

Nepoznala, jestli jsou ty vibrace v podlaze skutečné, nebo si je jen představuje, ale uklidňovaly ji. Tohle bylo její bezpečné místo ve vyprázdněném kampusu – chráněné, tmavé a chladivé. Ven se vydávala jen příležitostně, na procházky do kopce a ke krytému

mostu u muzea Eliho Whitneye, k té rudé stodole překlenující řeku jako na nějakém starém obraze, kterému by se Mercy vysmála. Vzala si svoje nové kolo do parku Edgerton, projížděla se mezi květinovými záhony a prohlížela si starý strážní domek, každé druhé ráno dojela do Black Elmu, nakrmila Cosma, toulala se přerostlým bludištěm z živého plotu. Ale vždycky se vrátila do domu na Orange Street, do Il Bastone. Myslela si, že se tu bez Dawesové a Darlingtona bude cítit osamělá, ale místo toho vesele uskrávala colu přímo ze staromódní ledničky, dřímala v elegantní ložnici s vitráží v podobě měsíce a hvězd a slídila po arzenálu. Dům měl vždycky v zásobě něco nového, co jí mohl předvést.

Alex se nechtělo odjet. Nechtěla se vrátit do matčina bídného bytu ve Van Nuys. A nechtěla mluvit s Eitanem. Měl něco nevyřízeného s Lenem, co celý rok odkládal? Nebo se nějak domákl toho, co Alex provedla? Spojil si ji se smrtí svého bratrance?

Nijak zvlášť na tom nezáleželo. Musela jet. Probrala si adresář v telefonu a našla Michaela Anselma. Byl to člen vedení Léthé, který zaplnil mocenské postavení uprázdněné Sandowem. Školu absolvoval před patnácti lety. Alex a Dawesová prohlédly jeho deníky Léthé, ale objevily jen příšernou nudu. Názvy a data rituálů a skoro nic víc. Podobně působil i v telefonu. Suchý, nudný, dychtivý vrátit se ke své práci ve finančnictví nebo bankovníctví nebo kdekoli se tiskly peníze. Dal jí ale kolo a notebook, takže si nemínila stěžovat.

Vzal to po druhém zazvonění. „Alex?“ Znělo to ustaraně, nemohla mu to vyčítat. Klidně mu mohla volat proto, že knihovna právnické fakulty lehla popelem nebo že se v jídelně houfuje armáda nemrtvých. Moc toho o něm nevěděla, ale představovala si, že nosí pruhované vázanky a vrací se domů za žlutým labradorem,